

Sygn. Akt XVII AmE 362/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania Stacji Paliw(...) Spółki Jawnej z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Stacji Paliw (...) Spółki Jawnej z siedzibą w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od Stacji Paliw (...) Spółki Jawnej z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 362/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 15 czerwca 2018 r., numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2, 3 i 6 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu: Stacja Paliw (...) Spółka Jawna z siedzibą w K., ul. (...), w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez to przedsiębiorstwo koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi nieprawidłowości, polegających na naruszeniu warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi (decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 4 stycznia 2012 r. nr (...) z późn. zm.) poprzez prowadzenie tej działalności na stacji paliw zlokalizowanej w K. przy ul. (...), niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2018 r. poz. 376 z późn. zm.), tj. poprzez eksploatowanie posadowionych na ww. stacji odmierzaczy gazu ciekłego propan- butan nie poddanych aktualnej kontroli metrologicznej (brak świadectw legalizacji), co wypełnia dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy (naruszenie warunków koncesji), orzekł, że:

1. Stacja Paliw (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. naruszyła warunek 2.2.7. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 4 stycznia 2012 r. nr (...) z późn. zm., koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej na stacji paliw zlokalizowanej w K. przy ul. (...), niezgodnie z przepisami

ustawy Prawo o miarach, co przejawiało się eksploataowaniem posadowionych na ww. stacji odmierzaczy gazu ciekłego propan-butan bez poddania metrologicznej (brak świadectw legalizacji).

2. Za działanie opisane w punkcie 1, wymierzam Stacji Paliw (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. karę pieniężną w wysokości 1.000,00 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła Stacja Paliw (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. zaskarżając ją w całości.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że odmierzacze były poddawane kontroli metrologicznej, lecz termin ważności świadectw się skończył i przez dwa tygodnie były eksploatowane bez ważnych świadectw legalizacji. W przekonaniu powoda, mimo, że odmierzacze nie miały ważnej legalizacji były pod ścisłą kontrolą, posiadały wszystkie nienaruszone plomby, wydawały prawidłowe ilości paliwa co stwierdzili dokonujący ponownej legalizacji. Nikt nie poniósł strat. W ocenie powoda nie zostały uwzględnione wyjaśnienia spółki, która wskazywała, że wszystkimi sprawami technicznymi zajmuje się jedynie wspólnik spółki R. K.. Powód wskazał, że po okresie świątecznym oboje wspólnicy poważnie zachorowali. Przez czas choroby wspólnik nie mógł przebywać w zakładzie pracy, więc nie mógł przypilnować legalizacji, wcześniej (przed okresem świątecznym) zgłoszonej serwisantowi. Według wiedzy powoda serwisant również zachorował i doszło do zaniechania legalizacji odmierzaczy. Powód wskazał też na ilość sprzedanego gazu w okresie bez ważnej legalizacji. Powód wskazał, że sprzedaż w okresie bez legalizacji była nawet większa niż po okresie legalizacji. Według powoda to oznacza, że odmierzacze wydawały prawidłowe ilości gazu. Powód wskazał, że nie uważa siebie za profesjonalistę bo to nie jest konieczne, a jedynie uczciwego przedsiębiorcę prowadzącego przez 27 lat stację paliw, uczciwie płaci podatki i nigdy nie był karany. Według powoda zachodziła podstawa do odstąpienia od wymierzenia kary, gdyż szkodliwość czynu nie była znikoma, ale zerowa. Powód wskazał, że bez niczyjej ingerencji zrealizował obowiązek.

Wskazując na powyższe odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 4 stycznia 2012 r. nr (...) (...); zmienioną decyzjami z dnia 10 kwietnia 2012 r. nr (...), z dnia 10 października 2012 r. nr (...) (...), z dnia 24 kwietnia 2013 r. nr (...), z dnia 11 stycznia 2016 r. nr (...) z dnia 24 marca 2017 r. nr (...) oraz postanowieniem z dnia 29 marca 2017 r. nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) udzielił Stacji Paliw (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. (zwanej dalej „Przedsiębiorcą”) koncesji na obrót paliwami ciekłymi, ustalając w decyzji z dnia 24 marca 2017 r. nr (...) szczególne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, w tym warunek 2.2.7., zgodnie z którym „Koncesjonariuszowi nie wolno stosować w obrocie paliwami ciekłymi przyrządów pomiarowych, w tym w szczególności odmierzaczy paliw ciekłych, bez wymaganych dowodów prawnej kontroli metrologicznej lub niespełniających wymagań tej kontroli”.

/k. 71-106 akt adm./

Pismem z dnia 17 stycznia 2018 r. (znak: (...)), Naczelnik Okręgowego Urzędu Miar W. Oddział w Z. poinformował Prezesa URE o legalizacji odmierzaczy gazu ciekłego propan-butan, dla których termin ważności upłynął we wcześniejszym okresie. Jak wynika z ww. pisma na stacji paliw w K. przy ul. (...), odmierzacze gazu ciekłego propan-butan o numerze fabrycznym 065 (numery czujników objętości: (...) i (...)) zalegalizowano w dniu 16 stycznia 2018

r., podczas gdy legalizacje tych odmierzaczy były ważne do dnia 31 grudnia 2017 r. Na potwierdzenie powyższych okoliczności załączono świadectwa legalizacji ww. odmierzaczy z dnia 16 stycznia 2018 r. oraz z dnia 27 grudnia 2016 r. /k. 8-19 akt adm./

Prezes URE w dniu 20 lutego 2018 r. wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia opisu sposobu prowadzenia przez niego koncesjonowanej działalności gospodarczej, w celu ustalenia czy w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 15 stycznia 2018 r. Przedsiębiorca prowadził działalność w zakresie sprzedaży paliw z wykorzystaniem ww. odmierzaczy bez ważnych świadectw legalizacji. /k.6 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Przedsiębiorca oświadczył, że prowadził w ww. okresie sprzedaż gazu propan-butan na stacji przy ul. (...) z wykorzystaniem odmierzaczy o numerze fabrycznym (...) (numery czujników objętości: (...) i (...)). /k. 21 akt adm./

Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, za naruszenie warunków udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, o czym zawiadomił Przedsiębiorcę pismem z dnia 5 kwietnia 2018 r. nr (...) W powyższym piśmie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia m.in. wyjaśnień dotyczących stwierdzonych w prowadzonej przez niego koncesjonowanej działalności gospodarczej nieprawidłowości w szczególności do wskazania przyczyn zaniechania w zakresie poddania legalizacji odmierzaczy paliw ciekłych zainstalowanych na eksploatowanej stacji paliw w K. przy ul. (...) i eksploatowania ich bez ważnych świadectw legalizacji. /k. 1-3 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Przedsiębiorca, w piśmie z dnia 24 kwietnia 2018 r. przedstawił m.in. bilans magazynu z okresu od 1 stycznia 2018 r. do 15 stycznia 2018 r. z którego wynika, że w ww. okresie sprzedano (...) litrów gazu ciekłego propan-butan. Ponadto przedstawił oświadczenie podmiotu: (...) elektryczne, hydrauliczne, gazowe M. Ł. z siedzibą w C., „że właściciel stacji paliw w K. p. R. K. zgłosił mi o kończącej się legalizacji dystrybutora L.P.G przed świętami BOŻEGO NARODZENIA w 2017 r. Był to okres świąteczny i ja jako serwisant w/w stacji paliw byłem zobowiązany do wykonania legalizacji dystrybutora L.P.G. (...). Po odbytej chorobie i przypomnieniu przez p. R. K. o kończącej się legalizacji zgłosiłem do Urzędu Miar w Z. i w dniu 16.01.2018 roku dystrybutor L.P.G. (duplex] został zalegalizowany. Jednocześnie stwierdzam że przed rozpoczęciem legalizacji i w obecności inspektora Urzędu Miar nie stwierdzono naruszeń plomb. Dystrybutor był sprawny i nie wymagał regulacji” /k. 22-51 akt adm./

Pismem z dnia 15 maja 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań w terminie do dnia 6 czerwca 2018 r., informując jednocześnie, że niezapoznanie się z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Przedsiębiorca w dniu 5 czerwca 2018 r. skorzystał z prawa do zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym nie wnosząc uwag./k. 64, -65, 66, 68 akt adm./

Przedsiębiorca w roku podatkowym 2017 roku z tytułu prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął przychód (...) zł. /k. 60 akt adm./

W dniu 15 czerwca 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer (...) . /k. 107-117 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Z tego też względu niezasadnie twierdził powód, iż pozwany nie posiadał kompetencji do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciążyących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powód związany był obowiązkiem wynikającym z punktu 2.2.7., zgodnie z którym „Koncesjonariuszowi nie wolno stosować w obrocie paliwami ciekłymi przyrządów pomiarowych, w tym w szczególności odmierzaczy paliw ciekłych, bez wymaganych dowodów prawnej kontroli metrologicznej lub niespełniających wymagań tej kontroli.”

Bezsporny był również fakt, że powód w okresie od 1 do 15 stycznia 2018 roku eksploatował na stacji paliw zlokalizowanej w K. przy ul. (...) odmierzacze gazu ciekłego propan-butan bez poddania metrologicznej (brak świadectw legalizacji).

W myśl art. 8 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 11 maja 2001r. – Prawo o miarach (Dz.U. z 2018r. poz. 376, z późn. zm.), przyrządy pomiarowe, które mogą stosowane w obrocie są określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlegają prawnej kontroli metrologicznej, zgodnie natomiast z art. 8a ust. 1 ustawy o miarach przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli mogą być wprowadzone do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację.

W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt III SK 14/17, Lex Nr 2522946) Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji". Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określone w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego

koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń).

Mając na względzie powyższe, po stronie powodowej jako koncesjonariusza pozostawało podjęcie odpowiednich starań prowadzących do użytkowania odmierzaczy paliw poddanych prawnej kontroli, tj. posiadając ważną legalizację tych urządzeń. Tym samym przyjąć należało, iż obowiązek użytkowania przedmiotowych urządzeń w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym meteorologiczne, mające podstawę ustawową w postaci przepisów ustawy o miarach wynikał wprost z treści przedmiotowej decyzji koncesyjnej.

W świetle powyższego argumenty powoda, że nie uważa się za profesjonalistę, a użytkowanie przedmiotowych odmierzaczy w okresie bez ich prawnej legalizacji nie naraziło nikogo na szkodę należało uznać za niezasadne.

W tym miejscu należy wskazać, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, nie organizując prowadzonej przez siebie działalności w sposób wykluczający możliwość użytkowania odmierzaczy bez ich ważnej legalizacji. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia ponadto zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód jako przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa oraz udzielonej mu koncesji, powinien być również świadomy następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom. Zasadnie przyjął pozwany, że powód świadomie użytkował przedmiotowe odmierzacze bez ich prawnej legalizacji. Zarówno bowiem w toku postępowania administracyjnego jak i w odwołaniu powód wskazał, że wiedział o upływającym okresie i konieczności ich ponownej legalizacji. Czynność tą zlecił serwisantowi jeszcze przed okresem świątecznym. Wskazał przy tym, że okolicznością wyłączającą jego winę jest fakt jego choroby tuż po okresie świątecznym, a następnie choroba serwisanta. Powyższa argumentacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Koncesjonariuszem w niniejszej sprawie jest osoba prawna, spółka jawna, która w świetle prawa reprezentowana jest przez wspólników (art. 29 k.s.h.). Zasadniczo, każdy ze wspólników ma zarówno prawo jak i obowiązek prowadzenia spraw spółki (art. 39§1 k.s.h.). Odpowiedzialność koncesjonariusza, którym jest osoba prawna, z tytułu naruszenia przedmiotowego warunku koncesji, nie może być dokonywana jedynie przez pryzmat działań jednego wspólnika, jak tego chciałby powód. Przedsiębiorca nie musi dokonywać wszystkich czynności samodzielnie, lecz odpowiada za odpowiednie zorganizowanie prowadzonej działalności (na własne ryzyko) w taki sposób, aby warunki koncesji były wykonywane w każdym czasie. Niewykonanie zleconej czynności, w tym przypadku przez wskazywanego przez powoda serwisanta, nie stanowi okoliczności zwalniającej osobę prawną z tytułu naruszenia warunku koncesji. Wskazać tu też należy na okoliczność, że choroba jednego ze wspólników miała charakter krótkotrwały, a ponadto, wspólnik i tak nie zamierzał wykonywać tej czynności samodzielnie, gdyż jak sam wskazał, jeszcze przed okresem świątecznym zlecił ją serwisantowi.

W niniejszej sprawie należy wskazać przede wszystkim, że nie zaistniały przesłanki do zmniejszenia nałożonej kary. Z treści zaskarżonej decyzji wynika bowiem, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, wzięto pod uwagę dotychczasowe zachowanie powoda, jednakże stopień szkodliwości zaniedbań, których dopuścił się powód był wyższy niż znikomy. Powód powołał się na znikome ryzyko nieprawidłowych wskazań odmierzaczy paliw tuż po upływie okresu legalizacji. Opóźnienie w realizacji obowiązku przez powoda dotyczące tych urządzeń wynosiło 15 dni. Wbrew tym twierdzeniom należy jednak zauważyć, że powyższe mogło doprowadzić do nieprawidłowego prowadzenia działalności koncesjonowanej w powyższym okresie, a w konsekwencji narazić na negatywne i nieodwracalne skutki względem konsumenta. Powód zatem zaniedbał wykonanie ciężących na nim obowiązków i tym samym naruszył miernik podwyższonej staranności, który ciąży na podmiotach profesjonalnych, o czy była mowa wyżej. Nieuzasadnione było przekonanie powoda, że dbałość o urządzenia świadczy o braku ryzyka wydawania klientom nieodpowiedniej ilości paliwa. Niezależnie bowiem od przypuszczeń powoda, ustawodawca przewidział przedmiotowy obowiązek dokonywania ponownej legalizacji odmierzaczy paliw ciekłych, którego spełnienie należało do powoda jako koncesjonariusza.

Z powyższych względów zasadnie wskazał pozwany w treści decyzji, że uznanie szkodliwości czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kar na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Jeśli chodzi o miarkowanie kary, stwierdzić należy że strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek, które wskazywałyby, że należy zmienić karę pieniężną, poprzez niewskazanie żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na jej zmniejszenie. Całkowity przychód powoda osiągnięty w roku podatkowym 2017 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej wyniósł (...) zł. Prezes URE, miarkując możliwości finansowe powoda wskazał też na okoliczność, że powód osiągnął z tego tytułu zysk netto wypracowany w 2017 roku na kwotę (...) zł. Nałożona na powoda kara pieniężna nie przekraczała 15 % przychodu powoda osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w dolnych granicach maksymalnego wymiaru kary. Kara pieniężna w wysokości 1000,00 zł stanowi bowiem zaledwie (...) % przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Kara pieniężna została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 15 czerwca 2018 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska